

Sygn. akt III Pa 43/13

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym :

Przewodniczący – Sędzia SO Bożena Błachowicz

Sędzia SO Józef Pawłowski

Sędzia SO Lucyna Oleszek (spr.)

Protokolant: st. sek. sądowy E. O.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. R.

przeciwko Zespołowi Szkół (...) w J.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu IV Wydziału Pracy

z dnia 11 lipca 2013 r. sygn. akt IV P 132/12

u c h y l a zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania

Sądowi Rejonowemu w Jarosławiu IV Wydziałowi Pracy, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania na II instancję.

Sygn. akt III Pa 43/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 października 2013 r.

Sąd Rejonowy - IV Wydział Pracy w J. rozpoznając sprawę z powództwa D. R. przeciwko Zespołowi Szkół (...) w J. o odprawę, wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r. sygn. akt IV P 132/12 – zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.265,02 zł (dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt pięć złotych 2/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 r. Ponadto zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jarosławiu kwotę 463,25 zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód D. R. posiada dyplom magistra sztuki (...) w K.. W 2004 r. ukończył kierunek – edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych – rzeźby. Następnie został zatrudniony w Zespole Szkół (...) w J. na czas określony od dnia 1 września 2005 r. do 31 sierpnia 2006 r. jako nauczyciel zawodu i nauczyciel rzeźby. W kolejnym roku szkolnym 2006/2007 i 2007/2008 powód był zatrudniony na czas nieokreślony na dotychczasowym stanowisku, pracował w godzinach ponadwymiarowych.

W czasie tego zatrudnienia w dniu 29 czerwca 2007 r. uzyskał stopień awansu zawodowego nauczyciela kontraktowego. Dodatkowo Centrum (...) w W. w piśmie z dnia 23 lipca 2007 r. potwierdziło, że posiada on kwalifikacje do nauczania rzeźby w szkołach plastycznych.

Od roku szkolnego 2008/2009 powodowi przydzielono zajęcia z rzeźby w wymiarze 10/18 godzin w tygodniu. W dniu 27 czerwca 2011 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego nadał powodowi stopień nauczyciela mianowanego. Stąd w dniu 30 sierpnia 2011 r. pozwany zawarł z powodem posiadającym stopień awansu zawodowego nauczyciel mianowany umowę o pracę na czas nieokreślony, powierzając mu stanowisko nauczyciela rzeźby w wymiarze 10/18 etatu. Powód uczył rzeźby w Ogólnokształcącej Szkole w wymiarze 8 godzin i 2 godziny w Liceum Plastycznym.

Ponadto Sąd ustalił, że w pozwanym Zespole Szkół w roku szkolnym 2012/2013 dla wszystkich nauczycieli rzeźby były 44 godziny dydaktyczne. Nauczyciele R. T.

i K. N. byli zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin z rzeźby, pozwany przydzielił im po 21 godzin. Z tego przedmiotu pozostały dla powoda jako nauczyciela mianowanego tylko 2 godziny. Dodatkowo kwalifikacje do nauczania rzeźby posiada z-ca dyrektora T. U.. Dyrektor przydzielił jej jednak godziny z malarstwa do nauczania, którego także posiada kwalifikacje.

W rezultacie nie mając możliwości zatrudnienia powoda w pełnym wymiarze godzin pozwany w dniu 26 maja 2012 r. usiłował wręczyć powodowi pismo o wypowiedzeniu warunków umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Powód odmówił przyjęcia tego pisma, choć wykonał jego kserokopię. Oryginał wypowiedzenia sekretarka Szkoły przesłała listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w dniu 2 czerwca 2012 r. Jako przyczynę wypowiedzenia dotychczasowych warunków zatrudnienia wskazano zmiany organizacyjne w roku szkolnym 2012/2013. Pozwany nie podał jednak, jaki wymiar godzin będzie obowiązywał powiada od 1 września 2012 r. Okazało się to dopiero w dniu 30 sierpnia 2012 r., kiedy to strony zawarły aneks do umowy o pracę. Od dnia 1 września 2012 r. pracodawca określił wymiar czasu pracy powoda na 2/18 godzin tygodniowo. Powód zaakceptował te warunki do czasu rozstrzygnięcia nin. sprawy.

Sąd ustalił też, że strona pozwana wiedziała, iż powód był członkiem Związku (...). Jednak przed wypowiedzeniem powodowi warunków zatrudnienia nie konsultowała tego, uznając, że jest to zbędne, skoro powód nie pełni w tej organizacji żadnej funkcji.

Na wniosek powoda, strony na mocy porozumienia, rozwiązały z dniem 31 grudnia 2012 r. umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony z przyczyn dotyczących zakładu pracy wynikających z koniecznych zmian w organizacji roku szkolnego 2012/2013. W świadectwie pracy jako podstawę rozwiązania stosunku pracy podano art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Dokonując tych ustaleń Sąd powołał się na dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda, a dotyczących m.in. przebiegu jego zatrudnienia i charakteru wykonywanej pracy, jak też z dokumentacji związanej z organizacją roku szkolnego 2012/2013, które nie były kwestionowane przez strony i którym służą domniemania wynikające z art. 244 i nast. k.p.c. Sąd uznał te dowody za polegające na prawdzie i stanowiące wiarygodną podstawę poczynienia ustaleń faktycznych. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, którym dał wiarę w całości.

Na podstawie tak zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy przyjął, że roszczenie powoda po zmodyfikowaniu żądania z odszkodowania na odprawę jest w pełni uzasadnione.

Sąd Rejonowy powołując się na treść art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.) uznał, że w dacie wypowiedzenia powodowi warunków pracy faktycznie istniały przesłanki, które uniemożliwiały dalsze zatrudnienie go w dotychczasowym wymiarze godzin. Niewątpliwie zmniejszyła się liczba godzin z powodu niedostatecznego naboru uczniów do klas pierwszych. Ostatecznie umowa o pracę została rozwiązana na mocy porozumienia stron

z przyczyn dotyczących zakładu pracy wynikających z koniecznych zmian w organizacji roku szkolnego 2012/2013. W świadectwie pracy jako podstawę ustania stosunku pracy podano art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela. W ust. 2 cytowanego artykułu postanowiono, że nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn określonych w ust. 1 przysługuje odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Przy czym Sąd przyjął, że skoro powód w dniu 27 czerwca 2011 r. otrzymał stopień awansu nauczyciela mianowanego, to po spełnieniu warunków wskazanych w art. 10 ust. 5 Karty Nauczyciela, jest zatrudniony na podstawie mianowania od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym uzyskał ten stopień. Takie przekształcenie zatrudnienia następuje automatycznie i nie wymaga składania wniosku przez nauczyciela. Nadzór w tym zakresie sprawuje dyrektor szkoły, który na piśmie potwierdza ten fakt. W sprawie powoda takie pismo wydano w dniu 30 sierpnia 2011 r.

W ocenie Sądu w sprawie zostały spełnione przesłanki do nabycia przez powoda odprawy, o której mowa w art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela. Stąd zasądził na jego rzecz kwotę wyliczoną przez stronę pozwaną.

O kosztach postępowania Sąd orzekła na mocy art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożyła strona pozwana Zespół Szkół (...) w J..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- naruszenie norm prawa materialnego tj. art. 10 ust. 5 w zw. z art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że w dacie rozwiązania stosunku pracy powód był zatrudniony na podstawie mianowania i z tego tytułu nabył prawo do odprawy w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

W konsekwencji strona pozwana domagała się:

- „uchylenia”, a w istocie zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia na rzecz powoda odprawy w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że Sąd I instancji popełnił błąd rozpoznając sprawę merytorycznie. Przede wszystkim Sąd bezpodstawnie przyjął, że powód uzyskując w dniu 27 czerwca 2011 r. stopień awansu zawodowego nauczyciela mianowanego został zatrudniony na podstawie mianowania. W ocenie strony pozwanej w sprawie powoda nie zostały spełnione wszystkie przesłanki z art. 10 ust. 5 Karty Nauczyciela, gdyż w dacie uzyskania stopnia nauczyciela mianowanego był zatrudniony w wymiarze 10/18 etatu. Tym samym nie mogło dojść do przekształcenia jego stosunku pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w umowę o pracę na podstawie mianowania na czas nieokreślony.

Równocześnie podniesiono, że bezsporne jest rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron oraz że przyczyną tego były zmiany w organizacji roku szkolnego 2012/2013. W rezultacie przy rozstrzygnięciu prawa powoda do odprawy powinny mieć zastosowanie wyłącznej zasady wynikające z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 marca

2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.). Skoro powód legitymuje się stażem pracy od 2 do 8 lat, to należną odprawę stanowi równowartość dwumiesięcznego wynagrodzenia.

Powód, na rozprawie apelacyjnej wniosł o oddalenie apelacji. Przy czym wskazał, że w toku postępowania sądowego domagał się odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie zmieniające. Wysokość tego odszkodowania określił w kwocie odpowiadającej sześciomiesięcznej odprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Przemyślu

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się zasadna, a jej wywiedzenie spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu IV Wydziału Pracy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za II instancję.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, przy czym postępowanie odwoławcze nie jest tylko postępowaniem kontrolnym, ale i merytorycznym ponownym osądzeniem sprawy, opartym na możliwości czynienia przez Sąd II instancji własnych i samoistnych ustaleń, a tym samym „naprawie” wszelkich wadliwości popełnionych przez Sąd I instancji (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. III CSK 128/05 OSNC 2006/11/191). Ponadto mając na uwadze treść art. 382 k.p.c. sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów. Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez I instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Rozpoznając nin. sprawę Sąd Okręgowy w Przemyślu uznał, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 11 lipca 2013 r. jest wyrokiem przedwczesnym, został oparty na postępowaniu dowodowym nie wystarczającym do dokonania ustaleń umożliwiających prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy w przedmiocie rzeczywistego roszczenia powoda. W okolicznościach przedmiotowej sprawy zachodzi brak rozpoznania istoty sprawy.

Niewątpliwie spór w rozpoznawanej sprawie dotyczy ustalenia przede wszystkim czy przyczyna wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy powoda D. R. wskazana w piśmie z dnia 23 maja 2012 r. była prawdziwa, konkretna i uzasadniona, w tym czy dobór powoda do tego wypowiedzenia był właściwy. Istotą zawisłego sporu jest, wbrew stanowisku Sądu I instancji, ustalenie prawa powoda do odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia zmieniającego, a nie prawo do odprawy z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracownika.

W tym miejscu należy przypomnieć, że powód w pozwie złożonym w dniu 6 czerwca 2012 r. wyraźnie określił swoje żądanie. Domagał się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia warunków umowy o pracę zawartej z nim na czas nieokreślony. Uzasadniając to żądanie powód wskazał na wiele uchybień pracodawcy podważających zarówno prawdziwość, jak i zasadność dokonanego wypowiedzenia zmieniającego. Przede wszystkim powód podniósł, że strona pozwana wypowiadając warunki dotychczasowego zatrudnienia nie określiła obniżenia wymiaru tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin. Ponadto nie wskazała podstawy prawnej dokonanego wypowiedzenia, ani nie podała jakie konkretnie zmiany w organizacji roku szkolnego 2012/2013 uniemożliwią jego zatrudnienie na dotychczasowych warunkach. Nie podano też, dlaczego tylko powodowi w istotnym zakresie zmniejszono wymiar godzin. Powód zakwestionował również brak konsultacji związkowej

w jego sprawie. Skoro był członkiem Związku (...), to konieczne było zwrócenie się do organizacji zakładowej o opinię w trybie art. 20 ust. 5a Karty Nauczyciela. W rezultacie podał, że doręczone mu wypowiedzenie warunków pracy zostało dokonane z naruszeniem przepisów art. 20 ust. 1, art. 22, art. 20 ust. 5a Karty Nauczyciela w zw. z art. 42 k.p. i art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela.

Następnie w związku z ustaniem stosunku pracy, w piśmie z dnia 30 stycznia 2013 r., powód zmodyfikował swoje roszczenie domagając się odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie warunków umowy o pracę zawartej z nim na czas nieokreślony, przy czym wniósł o zasądzenie odszkodowania w wysokości odprawy, określonej w art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela tj. w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

W uzasadnieniu odwołał się do pierwotnie przedstawionych argumentów. Ani z tego pisma, ani też z wypowiedzi powoda zawartych w protokole rozprawy z dnia 11 lipca 2013 r. nie wynika, aby w tym postępowaniu domagał się odprawy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Również na rozprawie apelacyjnej powód potwierdził, że doszło do nieporozumienia, którego nie chciał spowodować. Swoje roszczenie wywodzi wyłącznie z nieuzasadnionego wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy.

Już z tych względów zaskarżony wyrok nie mógł się ostać. Wprawdzie strona pozwana zakwestionowała jedynie wysokość zasądzonej „odprawy”, to nie można pominąć tego, że Sąd I instancji w istocie orzekł ponad żądanie. Zgodnie z przepisem art. 321 § 1 k.p.c. Sąd jest związany granicami żądania powództwa i nie może w takim wypadku dysponować przedmiotem procesu poprzez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Nie może też wyjść ponad zgłoszone żądanie. To obowiązkiem sądu jest nadanie żądaniu jasnego ujęcia. W rozstrzyganej sprawie nic jednak nie uprawniało Sądu do przyjęcia, że powód modyfikując pierwotne roszczenie wynikające z otrzymanego wypowiedzenia zmieniającego warunki zatrudnienia dochodził w miejsce odszkodowania odprawy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Są to dwa różne roszczenia, a zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach cyfrowych powództwa, ale z innej podstawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Naruszenie zakazu orzekania ponad żądanie nie stanowi nieważności postępowania. Jednak Sąd I instancji w ogóle nie orzekł

o roszczeniu powoda i tym samym nie rozpoznał istoty sprawy. Wprawdzie Sąd I instancji ogólnie ustalił przyczynę wypowiedzenia powodowi warunków pracy w roku szkolnym 2012/2013 (zmiana w organizacji roku szkolnego), jak też okoliczności związane

z definitywnym rozwiązaniem stosunku pracy, jednak poczynione ustalenia faktyczne są niewystarczające do oceny zasadności powództwa. Sąd, pierwotnie prowadził postępowanie dowodowe pod kątem oceny bezskuteczności wypowiedzenia zmieniającego, nie doprowadził go jednak do końca i w rezultacie nie wypowiedział się w spornej kwestii tj. zasadności wypowiedzenia zmieniającego. Skoncentrował się wyłącznie na roszczeniu, które w ogóle nie było przedmiotem postępowania.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że dalszego rozważenia wymaga czy wypowiedzenie zmieniające warunki pracy doręczone powodowi było uzasadnione, czy zachowane zostały wymogi formalne związane z dokonaniem takiego wypowiedzenia oraz czy wysokość dochodzonego odszkodowania jest usprawiedliwiona w okolicznościach sprawy. Weryfikacji wymagają zatem zarzuty podnoszone przez powoda tak w pozwie, jak i piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2013 r. W sprawie brak zasadniczych ustaleń w tym zakresie.

W rezultacie należy stwierdzić, że przeprowadzone dotychczas przez Sąd I instancji, dowody, choć mają znaczenie w sprawie, to ich ostateczna, prawidłowa ocena nie mogła być dokonana przez Sąd Okręgowy wobec wykazanych wyżej uchybień. Tym bardziej, że przepis art. 386 § 4 k.p.c. wskazuje na to, iż nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd II instancji postępowania dowodowego zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i

prawnych w sytuacji, gdy sąd I instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń. W takim bowiem wypadku konieczne staje się wydanie orzeczenia przewidzianego w art. 386 § 4 k.p.c., ponieważ ocena po raz pierwszy poddanych przez strony pod osąd żądań, twierdzeń oraz dowodów, a także rozszerzenie postępowania dowodowego przez sąd odwoławczy, a następnie wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, ograniczyłoby merytoryczne rozpoznanie sprawy do jednej instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy winien dokonać ponownej, wnikliwej analizy dokumentacji dotyczącej organizacji roku szkolnego 2012/2013 w pozwanym Zespole Szkół, zwłaszcza w grupie nauczycieli rzeźby. Konieczne jest też ustalenie zasad, którymi kierował się pozwany typując powoda, jako jednego z kilku nauczycieli rzeźby do wypowiedzenia zmieniającego. Ustaleń tych należy dokonać na podstawie dokumentacji osobowej powoda, uzupełniającego przesłuchania stron, ewentualnego przesłuchania dalszych świadków, jak i z uwzględnieniem innych dowodów zaoferowanych przez strony postępowania. Ponadto wyjaśnienia wymaga przynależność związkowa powoda, tryb i zakres konsultacji prowadzonych z organizacją zakładową w sprawach pracowników strony pozwanej poprzez ewentualne dopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania przedstawiciela Zarządu Oddziału (...) w J.. Dopiero tak uzupełnione postępowanie dowodowe umożliwi Sądowi ustalenie czy wypowiedzenie zmieniające warunki pracy powoda było nieuzasadnione i czy w konsekwencji powód ma prawo do odszkodowania z tego tytułu, zgodnie z art. 45 § 1 k.p. i art. 47¹ k.p. w zw. z art. 42 k.p. oraz art. 91c ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.).

Równocześnie Sąd Okręgowy zauważa, choć pozostaje to poza nin. sporem, że uzasadnione jest twierdzenie strony pozwanej, iż stopień awansu zawodowego nie jest jedyną przesłanką nawiązania z nauczycielem mianowanym stosunku pracy na podstawie mianowania w trybie art. 10 ust. 5-5b Karty Nauczyciela. Nauczyciel mianowany może być bowiem zatrudniony także na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony – art. 10 ust. 6 Karty Nauczyciela, lub na podstawie umowy o pracę na czas określony – art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela. W rezultacie przekształcenie z mocy prawa umownego stosunku pracy

w stosunek pracy z mianowania jest możliwe po spełnieniu wszystkich ustawowych przesłanek, w tym możliwości zatrudnienia nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć (art. 10 ust. 5 pkt 6 w zw. z ust. 5a Karty Nauczyciela). Ponadto należy odróżnić mianowanie jako stopień awansu zawodowego nauczyciela od podstawy nawiązania stosunku pracy.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego w przypadku powoda ani w dacie uzyskania przez niego stopnia nauczyciela mianowanego (27 czerwca 2011 r.), ani też później nie został spełniony jeden z warunków do nawiązania stosunku pracy z mianowania, określony w art. 10 ust. 5 pkt 6 Karty Nauczyciela. Powód od 1 września 2008 r. zatrudniony był w wymiarze 9/18, a następnie 10/18 godzin tygodniowo. W tym zakresie w pełni należy odwołać się do stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w wyrokach z dnia 27 lipca 2006 r. II PK 148/06 (OSNP 2007/15-16/217) oraz z dnia 13 września 2006 r. II PK 4/06 (OSNP 2007/17-18/249).

Z tych wszystkich względów i wobec nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy, konieczne było na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzeczenie jak w sentencji wyroku.